

Zendingsnieuws

Jaargang 14, nummer 3
maart 2018

Gebedspunten

We dragen de zieken die in dit Zendingsnieuws genoemd worden aan de Here op: ds. Demas Ake op Sulawesi en br. Kees Groeneveld uit Ridderkerk. We geloven dat aan artsen indrukwekkende middelen gegeven zijn om mensen te helpen, maar dat wat er ook gebeurt, de nabijheid van onze God het meest belangrijk is, in leven en sterven beide.

Ons gebed is voor de mensen op Papua Nieuw-Guinea, die te maken kregen met een zeer zware aardbeving. We denken aan diegenen die naasten verloren bij deze ramp. Laten we bidden dat de mensen van Wycliffe die klaar staan om te helpen, daarvoor ook de middelen ontvangen.

We danken voor de voortgang van het zendingswerk in Thailand. Vele werkers van OMF zijn daar in Isaan (en in andere gebieden) actief. Laten we in het bijzonder denken aan Wilke en Marlies den Hertog en hun kinderen in Khon Sawan en aan Ab en Clarine Mol en hun kinderen in Engeland. Het is prachtig dat we als kerken onze bijdrage mogen leveren aan dit belangrijke zendingswerk in het Verre Oosten.

We danken voor het werk dat gedaan mag worden in drie kindertehuizen in KwaNdebele, Zuid-Afrika: Egodeni, KwaThando en Bakwethu. In de zorg voor gehandicapte kinderen wordt de liefde van Christus zichtbaar gemaakt. Laten we bidden dat daarvan een getuigenis uitgaat naar de mensen in de omgeving.

Header: Feest in KwaNdebele

Feest in KwaNdebele

Op vrijdag 8 maart werd op het terrein van KwaThando, het tehuis voor (meervoudig) gehandicapte kinderen in Kameelpoortnek (KwaNdebele) groots feest gevierd. Het was die dag tien jaar geleden dat het tehuis geopend werd, destijds door ds. en mw. Kees en Trudy Buijs. Voor de kinderen was er een prachtig programma en natuurlijk een maaltijd in een grote tent aan schitterend gedekte tafels. Bijzonder is het verhaal van de directeur van KwaThando, br. Lukas Nkuna. Hij kwam namens een bedrijf een keuken plaatsen in het eerste kindertehuis dat werd gebouwd, Egodeni in Allemansdrift. Zijn voortreffelijke wijze van werken en zijn positieve omgang met de kinderen vielen zo op, dat hij werd gevraagd zich voor de gehandicapte kinderen in te zetten. En nu geeft hij al vele jaren zeer deskundig en bevlogen leiding aan KwaThando.

Werkbezoek Thailand

Van 22 februari tot en met 5 maart brachten ds. Evert Everts en zr. Tine de Bree-Carlier een werkbezoek aan Thailand. Ds. Everts is voorzitter van de commissie Azië van zendingsdeputaten; zr. De Bree uit Leiden vertegenwoordigt de thuisfrontcommissie van Wilke en Marlies den Hertog bij zendingsdeputaten. Natuurlijk vormde het bezoek aan de fam. Den Hertog de hoofdmoot van het bezoek. Maar eerst was er gelegenheid mee te doen in een retreat (bezienningsbijeenkomst) van het hele team (foto!) dat in Isaan werkt. Vaak was in de gesprekken te merken dat het missionaire werk, in kerkplanting en toerusting, een zware opgave is met allerlei uitdagingen en worstelingen. Zr. De Bree, werkzaam in het onderwijs, kon de kinderen Lizette en Matthias een beetje lesgeven. Ook werd een bezoek gebracht aan de taalschool in Lopburi. Die school verwacht volgend jaar Ab en Clarine Mol en hun kinderen uit Ede onder haar leerlingen: Ab en Clarine studeren nu in Engeland en hopen zich volgend jaar in Thailand verder voor te bereiden op hun werk voor Isaan. Het was goed om te zien waar zij terechtkomen!

Aardbeving Papoea Nieuw-Guinea

Gerwin en Petra Petersen (uitgezonden door de CGK van Harderwijk) werken als medewerkers van Wycliffe in Papoea Nieuw-Guinea. Zij schrijven over de indrukwekkende en angstige aardbeving op 27 februari. 'Wij zaten zo'n 350 km van het epicentrum. We werden 's ochtends wakker geschud door de aardbeving. Normaal gesproken duurt dat heel even, draaien we ons om en gaan we weer slapen. Maar dit keer werd het steeds erger en stonden we even later met z'n vijven in de woonkamer. Het huis schudde enorm heen en weer, je hoorde het piepen en kraken, we voelden de palen onder het huis heen en weer gaan, alsof we op een bewegende steiger stonden. Angst-aanjagend. We keken of er mensen buiten stonden, maar zagen niemand dus bleven wij ook binnen. Na een paar minuten werd het schudden minder en zaten we met z'n allen op de bank. Nadat Gerwin gebeden en gedankt had voor Gods bewaring, zijn we weer gaan slapen. Onrustig, want er waren nog wel naschokken. Pas in de loop van de dag kwam de informatie een beetje op gang (...) We zijn heel blij dat Wycliffe Bijbelvertalers Nederland een actie is gestart voor de slachtoffers. Hier de link als je meer wilt weten: www.wycliffe.nl/noodhulp. De fam. Petersen hoopt in juni definitief naar Nederland terug te keren.

Opnieuw ziek 1 – br. Groeneveld

In het vorige Zendingsnieuws kon worden bericht dat het goed gaat met br. Oleg Ljoebitsj (Tajmyr, Siberië), die op de Eerste Kerstdag een ongeluk kreeg toen hij onderweg was kerkgangers voor een dienst op te halen. Br. Ljoebitsj kon zijn werk inmiddels hervatten. Het contact met br. Ljoebitsj wordt voor de zending voor een belangrijk deel onderhouden door br. Kees Groeneveld uit Ridderkerk. Hij is al jarenlang als deputaat en namens de gemeente van Ridderkerk bij het zendingswerk in Siberië betrokken en beheerst zelfs het Russisch. Ruim een jaar geleden moest br. Groeneveld een behandeling ondergaan voor een kwaadaardige aandoening aan zijn stembanden. In de loop van vorig jaar leek zijn gezondheid zich goed te ontwikkelen, maar nu is gebleken dat de aandoening is teruggekeerd. Dat betekent dat hij opnieuw een behandelingstraject zal door moeten, met alle vragen en onzekerheden daaromtrent. Daarom vindt u zijn naam ook bij de gebedspunten.

Opnieuw ziek 2 – ds. Ake

Ds. Demas Ake uit Sumarorong (Sulawesi), in ons land bekend omdat hij het hazenlipproject van de Mamasakerken begeleidt, moest zich recent onder behandeling stellen omdat hij een gezwel heeft achter zijn rechteroor. Ds. Ake werd vijftien jaar geleden geopereerd aan keelkanker. Inmiddels is bekend geworden dat ook het nieuwe gezwel kwaadaardig is. Het ziet er naar uit dat er geen uitzaaïngen zijn. Voor verdere behandeling – opnieuw een operatie – is ds. Ake naar Surabaya op het eiland Java verwezen.

Margriet in Nederland

In 2013 werd Margriet als missionair diaconaal werker (arts) uitgezonden naar Centraal Azië. Zij is nu met verlof in Nederland en kan veel vertellen: 'Ik was twee maanden in een andere 'stan', een ander land met andere talen en een andere cultuur. Een sterk islamitisch land (...) met bijvoorbeeld in het dagelijks leven een sterke scheiding tussen mannen en vrouwen (...) Toen ik dienst had werd ik gebeld door een verpleegkundige over een zwangere vrouw die vanuit een kliniekje was doorgestuurd. Haar kind was al overleden in de baarmoeder. Maar toen ik met de echo keek, klopte het hartje van de baby nog, hoewel erg langzaam! We hebben direct alles klaargemaakt voor een keizersnee - o, wat gaat dat voor je gevoel traag op zo'n moment. Wonder boven wonder reageerde de baby meteen goed na de geboorte en heeft zelfs nauwelijks medische hulp nodig gehad. Maar ondertussen had de moeder ontzettend veel bloedverlies en we waren tijdens de keizersnee bang dat we haar zouden verliezen. Ook hier hebben we de hand van God ervaren, uiteindelijk stopte het bloedverlies! Ook zij knapte wonderlijk snel op en na vier dagen verliet ze met een grote glimlach het ziekenhuis met haar negende kind in de armen.'

Annette uit Veenendaal

Ook het hart van deze missionaire diaconale werker ligt in Centraal Azië. Dit voorjaar hoopt zij naar 'haar' land te gaan, nu zij een speciale studie in Engeland heeft voltooid. Ze wordt dan opnieuw uitgezonden door de Pniëlkerk in Veenendaal. Annette schrijft: 'mijn leven vergelijk ik vaak met een spoorweg: de ene rail is mijn leven in Nederland en de andere rail is Centraal-Azië dat me bezighoudt en gevormd heeft. Van het leven in beide landen kan ik genieten en in beide ervaar ik uitdagingen. Ik ontmoet mooie en moeilijke dingen op mijn spoorweg; dat loopt parallel. Het is interessant hoe ik soms ineens als het ware in de andere wereld ben. Dat merk ik vooral als ik in Nederland iemand uit Centraal-Azië tegenkom. Onmiddellijk en vanzelf schakel ik dan over naar de gewoontes van daar: het uitgebreid groeten, het spreken van de taal en bijvoorbeeld het luisteren naar de uitgebreide verhalen over iemands familie en de zorgen om hun vaderland. Vaak is er een klik omdat ik plaatsnamen of wijken ken. Dat geeft verbondenheid. Het spreken van de taal speelt hierin ook een rol. Soms denk ik: hoe kunnen deze twee werelden in mijn leven naast elkaar bestaan. Misschien hoef ik die ook niet bij elkaar te brengen: een trein zou ontsporen als de rails bij elkaar zouden komen.'

Geboorte Nathan Zijlstra

Op 27 februari werd Nathan geboren in het Wilhelmina Kinderziekenhuis te Utrecht, zoontje van Erwin en Ruth Zijlstra uit Ermelo, tot voor kort als mdw'ers werkzaam in Roemenië. Het was bekend dat Nathan met een ernstig defect aan het hartje geboren zou worden. Hij werd daarom al op 5 maart geopereerd. Haast onvoorstelbaar dat het mogelijk is, zo'n zware ingreep bij zo'n klein kindje, in feite toch een openhartoperatie. Nathan mocht de operatie goed doorstaan. Naar omstandigheden gaat het goed met hem. Hij blijft heel kwetsbaar. Erwin en Ruth, en zusje Rebecca, schreven in het geboortebericht een prachtige belijdenis: '... we geloven, hoe moeilijk ook, dat God ons hierin voorgaat'. We denken in ons gebed aan Nathan, zijn ouders en zijn zusje.